

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) H. s. R. – T.**, zast. Mgr. Eduardem Kříklavou, advokátem v Českých Budějovicích, Nádražní 31, **b) F. K.**, a **c) V. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, **za účasti** osob zúčastněných na řízení 1) H. s. Z., L., D., S., a 2) H. s. B., v řízení o kasační stížnosti žalobce H. s. R. – T. proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 7. 2004, č. j. 10 Ca 65/2004 - 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce H. s. R.-T. se jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 7. 2004, č. j. 10 Ca 65/2004 - 35 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele a F. K. proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví ze dne 25. 2. 2004, č. j. KUJCK-6964/2004 OZZL/Bř-O, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a současně potvrzeno rozhodnutí Statutárního města České Budějovice, Magistrátu města České Budějovice, odboru ochrany životního prostředí ze dne 3. 12. 2003,

č. j. OŽP/6604/2003/Vot, Kor, jímž byla mimo jiné změněna hranice honitby R. v držení stěžovatele. Současně tímtež rozsudkem zastavil řízení o žalobě V. K. pro nezaplacení soudního poplatku a rozhodl o nákladech řízení.

Krajský soud především dospěl k závěru, že je nesprávný právní názor stěžovatele a dalšího žalobce F. K., kteří dovozovali, že správní orgány v této věci měly rozhodovat podle ustanovení § 17 a § 18 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“). Tyto orgány důvodně rozhodovaly podle ustanovení § 31 zákona o myslivosti, kde je zakotven postup a kritéria pro rozhodování při změně a zániku honiteb. Je tomu tak proto, že konkrétní honitba stěžovatele v tomto případě již existovala, nešlo o nově vznikající útvar, jednalo se pouze o rozšíření (změnu) honitby a nebylo proto možno aplikovat ustanovení § 18 zákona o myslivosti, které se týká uznání nové honitby. Krajský soud nepovažoval za opodstatněnou ani námitku stěžovatele a dalšího žalobce F. K., že vlastníci honebních pozemků mají právo zejména rozhodnout, ve které honitbě jejich pozemek bude. V souvislosti se změnou honiteb podle ustanovení § 31 a § 69 zákona o myslivosti ale není zákonný podklad zjišťovat, jaký je názor vlastníka konkrétního pozemku, do které honební společnosti má být jeho pozemek zařazen. Tento princip platí i v případě žalobce F. K., který projevil vůli být jako vlastník pozemků členem stěžovatele, dal souhlas se začleněním pozemků a přesto nebyl účastníkem řízení ohledně rozhodování o změně hranic honitby R. Jak již bylo uvedeno, v rámci řízení podle § 31 zákona o myslivosti ohledně změny honitby, vlastníci pozemků nemají možnost určovat, do které honitby tyto pozemky zařadit. Také konání valných hromad H. s. Z. (dne 3. 8. 2002) a B. (dne 6. 7. 2002), jež se konaly dříve než valná hromada u stěžovatele (dne 14. 8. 2002), nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Tyto valné hromady proběhly v době účinnosti zákona o myslivosti a v souladu s ním a nelze proto činit závěr, že tomu tak bylo proto, aby bylo zabráněno uplatnění práv členů začlenit se do jiných honebních společenstev. Krajský soud neshledal opodstatněným ani žalobní bod o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě úplných skutkových zjištění, je přezkoumatelné a srozumitelné a je v něm i řádně odůvodněn zákonný důvod o změně honitby podle zákona o myslivosti. Krajský soud se již nezabýval žalobní námitkou, že se správní orgán nevypořádal s existencí stávajících honiteb a zařazením pozemků do nich (nebyl vyčerpán celý návrh stěžovatele o rozšíření honitby), neboť tato námitka byla uplatněna až po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty u ústního jednání. Krajský soud proto žalobu stěžovatele a F. K. zamítl (u F. K. pro nedostatek žalobní legitimace, neboť nebyl účastníkem správního řízení a postupem správního orgánu nebyl zkrácen na právech) a řízení o žalobě V. K. zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu, která se opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že byly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žaloby.

Stěžovatel především namítl, že správní orgány i krajský soud při svém rozhodování nebraly dostatečný ohled na soukromovlastnické vztahy, jejichž ochrana je jedním z hlavních cílů zákona o myslivosti. Tento zákon je totiž třeba vykládat ústavně konformním způsobem tak, aby vlastníci pozemků měli skutečnou možnost rozhodovat o tom, v jaké honitbě se bude jimi vlastněný pozemek nacházet. Jediným důvodem pro to, aby rozhodnutí vlastníka nebylo akceptováno, musí být jen veřejný zájem, který je však nutno konkrétně zjistit a řádně odůvodnit ve správním či soudním rozhodnutí. Výklad zvolený správními orgány a krajským soudem, že vůle vlastníka o začlenění honebního pozemku není podstatná, je proto protiústavní a v rozporu s ustanovením čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Začlenění pozemku do konkrétní honitby není totiž nic jiného než to, kdo bude tento pozemek užívat k výkonu práva myslivosti. Veřejným zájmem není ovšem zájem kdekteré zájmové skupiny, tvořené členy honebního společenstva, jež by tak měla silnější právo než vlastník pozemku a mohla by tak i proti jeho vůli užívat tento pozemek k výkonu myslivosti. Tyto úvahy samozřejmě platí v případě, že začlenění konkrétního pozemku do konkrétní honitby nebrání jiné rozumné důvody, např. pokud se pozemek nachází v území, které s touto honitbou nesouvisí nebo že začlenění by vedlo k znemožnění či zhoršení cílů myslivosti. Správní orgány i krajský soud proto pochybily, pokud se vůbec nezabývaly uvedenými úvahami a nezjišťovaly, zda by začlenění konkrétního pozemku do honitby stěžovatele bylo v rozporu s veřejným zájmem nebo zda by honitba po přiřazení pozemků tvořila souvislé území, vhodné svým tvarem a strukturou, k výkonu práva myslivosti. V důsledku tohoto pochybení krajský soud vůbec nevzal zřetel na právo vlastníků pozemků rozhodnout o tom, v jaké honitbě budou mít své pozemky začleněny a namísto toho pouze v obecné rovině, bez konkrétní argumentace a odůvodnění vyslovil názor, že respektování vůle vlastníka honebního pozemku by v podstatě bránilo výkonu práva myslivosti, jak je regulováno zákonem.

Stěžovatel také namítl, že krajský soud učinil nesprávný závěr o tom, že vůle vlastníků honebních pozemků nebýt členem h. s. B. a Z., L., D., S. nebyla projevena před valnou hromadou o jejich transformaci. Předně tito vlastníci sdělili, že ke dni 1. 7. 2002 končí své členství a vůbec nebylo prokázáno, že se dozvěděli o datu a místě konání tzv. transformačních valných hromad. Nezákonnost proto především spočívá ve skutečnosti, že vlastníkům honebních pozemků bylo jednáním uvedených honebních společenství zabráněno zúčastnit se transformační valné hromady s cílem, aby nemohli veřejně oznámit, že své členství ukončili. Krajský soud při správném výkladu zákona měl proto posoudit celou věc tak, že vlastníci honebních pozemků projeví svou vůli nebýt členy uvedených honebních společenství se všemi důsledky z toho vyplývajících a že transformační valné hromady těchto společenství řádně neproběhly. V důsledku tohoto přístupu krajského soudu členství vlastníků honebních pozemků v uvedených honebních společenstvích zaniklo podle ustanovení § 26 odst. 3 zákona o myslivosti, ale jejich pozemky zůstaly v honitbách, která tato honební společenství užívají.

Stěžovatel namítá i to, že se krajský soud nesprávně vypořádal s jeho žalobním bodem o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Je tomu tak proto, že tato rozhodnutí byla vydána na základě neúplných skutkových zjištění a nebylo jimi rozhodnuto o celém návrhu. Z těchto důvodů výroky správních rozhodnutí nekorespondují s obsahem návrhu, na jehož základě bylo správní řízení zahájeno. Krajský soud chybně odmítl, z důvodu uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty, zabývat se námitkou, že se napadená správní rozhodnutí nevypořádala s celým návrhem o rozšíření honitby. Tato námitka byla totiž uplatněna v čl. VI, třetím odstavci žaloby. Ostatně krajský soud ani nevyložil, jaká ustanovení zákona o myslivosti musí být splněna, aby bylo možno považovat dosavadní honitbu za honitbu danou do souladu s novým zákonem o myslivosti a co vlastně má správní orgán po podání návrhu podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti posuzovat v řízení o uvedení honitby do souladu s uvedeným zákonem o myslivosti.

Krajský soud se chybně vypořádal i s otázkou, zda žalobce F. K. byl či nebyl účastníkem řízení. Tento žalobce, jako vlastník honebních pozemků, o nichž rozhodl, že by měly být součástí honitby stěžovatele a uzavřel o tom dokonce i písemnou dohodu, měl být účastníkem správního řízení, protože se v něm rozhodovalo o užívání jím vlastněných pozemků jinou osobou (začlenění pozemků do honitby). Jeho postavení jako účastníka řízení totiž vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný Krajský úřad Jihočeského kraje v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v daném případě jednalo o transformaci, o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti a proto muselo být postupováno podle ustanovení § 31 a § 69 tohoto zákona. Stěžovatel však zaměnil transformaci honebních společenstev s uznáváním dříve neexistujících nových honiteb. Každý člen honebního společenstva by měl mít právo se dobrovolně rozhodnout, zda při přeměně honebního společenstva na honební společenstvo podle nové právní úpravy, chce v této společnosti setrvat či nikoliv. Při transformaci h. s. Z., L., D., S. a B. však její členové nedeclarovali svou vůli nebýt jejich členy. V tomto případě, nebylo-li oznámení řádně doručeno uvedeným honebním společenstvím před transformačními valnými hromadami, bylo nutno postupovat podle ustanovení § 26 odst. 3 zákona o myslivosti. Na takto transformovaná honební společenstva se tedy plně vztahuje zákon o myslivosti, v důsledku čehož lze změnu honitby provést jen v režimu podle ustanovení § 31 odst. 1, 2, 3 či ustanovení § 31 odst. 4 zákona o myslivosti.

Ostatní účastníci řízení a osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 7. 2004, č. j. 10 Ca 65/2004 - 35 při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se pak musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že správní orgány i krajský soud při svém rozhodování nebraly dostatečný ohled na soukromovlastnické vztahy, jejichž ochrana je jedním z hlavních cílů zákona o myslivosti, který je třeba vykládat ústavně konformním způsobem tak, aby vlastníci pozemků měli skutečnou možnost rozhodovat o tom, v jaké honitbě se bude jimi vlastněný pozemek nacházet.

Tato námitka kasační stížnosti není opodstatněná.

Stěžovatel v této námitce vytýká správním orgánům a krajskému soudu protiústavní výklad nespecifikovaných ustanovení zákona o myslivosti, jenž se týkají práva vlastníků pozemků rozhodnout, v jaké honitbě budou mít své pozemky začleněny.

Stěžovatel však ve své kasační stížnosti nebere dostatečný zřetel na charakter řízení, v němž správní orgány rozhodovaly žalobou napadenými správními rozhodnutími. Z obou

rozhodnutí vyplývá, a krajský soud to vzal v úvahu, že jimi bylo rozhodováno podle ustanovení § 17 odst. 5 a § 31 odst. 1 zákona o myslivosti v návaznosti na ustanovení § 69 odst. 1 tohoto zákona o změně hranic honitby R., která je v držení stěžovatele. Stěžovateli lze jistě přisvědčit, že pokud by projevil některý z členů honebního společenstva, vytvořeného podle předchozí právní úpravy, kvalifikovaným způsobem svoji vůli nebýt nadále členem v transformovaném společenstvu, může své členství v honebním společenstvu ukončit (§ 26 odst. 3 zákona o myslivosti). Ze žádného ustanovení zákona o myslivosti ale nevyplývá, že by i případný zánik členství v honebním společenstvu znamenal automatické vyvázání odpovídajících honebních pozemků ze společenstevní honitby. Změna honitby se totiž může odehrávat opět pouze v zákonném rámci a za související aktivity orgánu státní správy myslivosti (§ 31 zákona o myslivosti). Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků (dále jen „změna honitby“). Při změně honitby se nepřihlíží k územním hranicím obcí, okresů nebo krajů a výměry směřovaných pozemků nemusí být stejné. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že se změnou honiteb není zákonný podklad zjišťovat v tomto řízení, jaký je názor vlastníka konkrétního pozemku, do které honební společnosti má být jeho pozemek zařazen. Zjišťování stanovisek těchto vlastníků s ohledem na rozhodování podle § 31 zákona o myslivosti a kritéria tam vymezená („vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření“) není proto nutné.

Nejde přitom o protiústavní výklad, protože odpovídá ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Navíc i ustanovení čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod umožňuje omezení vlastnického práva ve veřejném zájmu, kterým jsou v tomto případě právě zásady řádného mysliveckého hospodaření ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 zákona o myslivosti. Naopak v řízení o uznání nově vznikající honitby podle ustanovení § 18 zákona o myslivosti, kdy honitba ještě neexistuje a teprve vzniká, je dána nejen možnost vlastníků honebních pozemků podat návrh na uznání této honitby, ale nepochybně, při splnění zákonných podmínek, i možnost rozhodnout, v jaké honitbě bude mít své pozemky začleněny. Tak např. podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o myslivosti, návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby. Návrh na uznání vlastní honitby může pak podat vlastník souvisejících honebních pozemků, které splňují podmínky uvedené v § 17 (§ 18 odst. 2 zákona o myslivosti). Posléze vlastník honebních pozemků může spolu s dalšími vlastníky honebních pozemků vytvořit honební společenstvo, které pak může při splnění podmínek uvedených v § 17 podat návrh na uznání společenstevní honitby (§ 18 odst. 3 zákona o myslivosti). O takový případ však zde nešlo. Stěžovatel zaměnil transformaci existujících honebních společenstev s uznáváním dosud neexistujících nových honiteb (v tomto případě konkrétní honitba již existovala, nešlo o nově vznikající útvar). Ustanovení § 18 zákona o myslivosti, kde jde právě o uznání nově vznikající honitby, kdy honitba neexistuje a teprve vzniká, proto nelze aplikovat na transformační problematiku, kterou je třeba posoudit se zřetelem k již existujícím honebním společenstvím a existujícím honitbám.

Stěžovatel také namítl, že krajský soud učinil nesprávný závěr o tom, že vůle vlastníků honebních pozemků nebýt členem h. s. B. a Z., L., D., S. nebyla projevována před valnou hromadou o jejich transformaci. V důsledku tohoto přístupu krajského soudu členství vlastníků honebních pozemků v uvedených honebních společenstvích zaniklo podle

ustanovení § 26 odst. 3 zákona o myslivosti, ale jejich pozemky zůstaly v honitbách, která tato honební společenství užívají.

Také tato námitka kasační stížnosti není právně relevantní.

Stěžovatel v této námitce vytýká krajskému soudu v podstatě jen to, že při správném výkladu zákona, při oznámení o ukončení členství ke dni 1. 7. 2002 a za existence neinformovanosti členů o datu a místě konání transformačních valných hromad, kteří tak nemohli veřejně oznámit ukončení svého členství, měl posoudit celou věc tak, že vlastníci honebních pozemků projevili svou vůli nebýt členy uvedených honebních společenství se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

Stěžovatel tedy nikterak nezpochybňuje zjištění krajského soudu vyplývající z obsahu správního spisu, že transformační valná hromada h. s. B. se konala dne 6. 7. 2002, h. s. Z., L., D., S. dne 3. 8. 2002 a stěžovatele dne 14. 8. 2002 a že stěžovatel doručil oznámení o ukončení členství jednotlivých majitelů honebních pozemků v h. s. Z., L., D., S. dne 20. 11. 2002 a v h. s. B. dne 15. 11. 2002. Pokud je stěžovatelem namítáno, že v dokladech členové sdělují ukončení svého členství v h. s. Z. ke dni 1. 7. 2002, pak je třeba uvést, že zde není uvedeno ani datum, kdy bylo toto sdělení podepsáno. Pro posouzení věci je však rozhodující písemné oznámení o ukončení členství v těchto honebních společenstvech, které bylo doručeno oprávněným osobám až po konání transformačních valných hromad. Podle ustanovení § 26 odst. 3 zákona o myslivosti člen honebního společenstva může ukončit své členství na základě písemného oznámení; členství pak zaniká posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo oznámení učiněno. Členství vlastníků honebních pozemků, kteří podali výše uvedené oznámení, v uvedených honebních společenstvích proto zaniklo ke dni 31. 12. 2002. Z těchto podkladů ohledně transformace h. s. Z., L., D., S. a B. tudíž vyplývá, že uvedení členové neprojevili svou vůli nebýt členy těchto honebních společenstev. Tvrzené vady stran informovanosti o datu a místě konání transformačních valných hromad, kde údajně hodlali vlastníci veřejně oznámit ukončení svého členství, nemají právní význam, protože uvedené závěry vyplývají přímo ze zákona, tj. z již zmiňovaného ustanovení § 26 odst. 3 zákona o myslivosti. Pokud pak někteří členové h. s. Z., L., D., S. a B. hodlali projeviti vůli nebýt členy těchto společenstev, mohli tak písemně učinit již po nabytí účinnosti nového zákona o myslivosti (1. 7. 2002), tedy ještě před konáním transformačních valných hromad. Krajský soud proto nemohl posoudit celou věc tak, že vlastníci honebních pozemků projevili svou vůli nebýt členy uvedených honebních společenstev. V této souvislosti krajský soud opodstatněně dovedl i to, že h. s. Z., L., D., S. a B. byla v době vydání napadených správních rozhodnutí plně transformována. Jelikož rozhodnutí o transformaci byla vydána, nelze opětovně rozhodovat v rámci tohoto řízení ohledně stěžovatele o pozemcích začleněných již do jiných honebních společenstev.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl i to, že se krajský soud nesprávně vypořádal s jeho žalobním bodem o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Je tomu tak proto, že tato rozhodnutí byla vydána na základě neúplných skutkových zjištění a nebylo jimi rozhodnuto o celém návrhu. Z těchto důvodů výroky správních rozhodnutí nekorespondují s obsahem návrhu, na jehož základě bylo správní řízení zahájeno. Krajský soud chybně odmítl, z důvodu uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty, zabývat se námitkou, že se napadená správní rozhodnutí nevypořádala s celým návrhem o rozšíření honitby. Tato námitka byla totiž uplatněna v čl. VI. odstavci třetím žaloby. Ostatně krajský soud ani nevyložil, jaká ustanovení zákona o myslivosti musí být splněna, aby bylo možno považovat dosavadní honitbu za honitbu danou do souladu s novým zákonem o myslivosti a co vlastně má správní

orgán po podání návrhu podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti posuzovat v řízení o uvedení honitby do souladu s uvedeným zákonem o myslivosti.

Uvedeným námitkám kasační stížnosti nelze přisvědčit.

Především zcela obecné a nekonkrétní tvrzení o tom, že správní rozhodnutí byla vydána na základě neúplných skutkových zjištění, nelze vůbec přezkoumat z hlediska jeho opodstatněnosti. Stěžovatel v rozporu s ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. nenamítá, v čem konkrétně spočívá uvedená neúplnost skutkových zjištění, není uvedeno, k jaké části rozhodnutí se neúplnost vztahuje a jaké důkazy k odstranění tvrzené neúplnosti skutkových zjištění měly být provedeny. Navrhované čtení spisů správních orgánů I. a II. stupně tímto důkazem není, protože krajský soud posuzoval zákonnost žalobou napadených správních rozhodnutí právě na základě obsahu správních spisů navrhovaných ke čtení. V této části proto nelze vznesenou námitku vůbec přezkoumat. Pokud jde o tvrzení, že správními rozhodnutími nebylo rozhodnuto o celém návrhu, v důsledku čehož výroky těchto rozhodnutí nekorespondují s obsahem návrhu na zahájení řízení, třeba uvést, že i v tomto případě jde o námitku zcela nekonkrétní. Z této námitky není patrné, o jaké části návrhu nebylo rozhodnuto a v čem nekorespondují výroky správních rozhodnutí s obsahem návrhu. Již z tohoto důvodu by nebylo možno přezkoumat opodstatněnost takové námitky. Především však tato námitka, která se dovolává důvodu kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je nepřijatelná podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. Toto ustanovení in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. V této věci uvedená námitka v žalobě nebyla vznesena, ačkoliv tak stěžovatel mohl učinit a proto její uplatnění až v kasační stížnosti je nepřijatelné. Stěžovatel proto také nemůže nic vytknout z tvrzení, že krajský soud chybně odmítl, z důvodu uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty, zabývat se námitkou, že se napadená správní rozhodnutí nevypořádala s celým návrhem o rozšíření honitby, která byla uplatněna v čl. VI. odstavci třetím žaloby. Je tomu tak proto, že z obsahu žaloby, ani z čl. VI. odstavce třetího žaloby, nelze dovodit, že by uvedenou námitku stěžovatel v žalobě vznesl.

Na místě není ani výtku kasační stížnosti, že krajský soud nevyložil, jaká ustanovení zákona o myslivosti musí být splněna, aby bylo možno považovat dosavadní honitbu za honitbu danou do souladu s novým zákonem o myslivosti a co vlastně má správní orgán po podání návrhu podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti posuzovat v řízení o uvedení honitby do souladu s uvedeným zákonem o myslivosti. Stěžovatel totiž v žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví ze dne 25. 2. 2004, č. j. KUJCK-6964/2004 OZZL/Bř-O, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a současně potvrzeno rozhodnutí Statutárního města České Budějovice, Magistrátu města České Budějovice, odboru ochrany životního prostředí ze dne 3. 12. 2003, č. j. OŽP/6604/2003/Vot, Kor, jímž byla mimo jiné změněna hranice honitby R. v držení stěžovatele, nevznesl v uvedeném směru žádné skutkové a právní výhrady. Krajský soud měl proto podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů. Jestliže tedy stěžovatel v již uvedeném směru žádné výhrady v žalobě neuplatnil, neměl se krajský soud ani jimi zabývat. Krajský soud po podrobném rozboru právního problému a poukazu na to, že stěžovatel zaměnil transformaci honebních společenstev s uznáváním dosud neexistujících nových honiteb dovodil, že v tomto případě muselo být rozhodováno podle ustanovení § 31 zákona o myslivosti, kde je zakotven postup a kriteria pro rozhodování při změně honiteb (konkrétní honitba již existovala, nešlo o nově vznikající útvar) a nikoliv podle ustanovení § 18 citovaného zákona, jak se mylně domnívá

stěžovatel, kde jde o uznání nově vznikající honitby, kdy honitba neexistuje a teprve vzniká. Transformační období bylo stanoveno především proto, aby jednotlivá společenstva mohla přijmout své stanovy a znamená to, že v průběhu tohoto procesu by se měly změnit i honitby. Výklad zastávaný stěžovatelem by v podstatě znamenal, že by bylo nezbytné nikoli stávající honební společenstva transformovat, ale zcela nezbytně nově rozhodovat o nových společenstvech. To však zákon o myslivosti a zejména ustanovení § 69 tohoto zákona nesleduje. V tomto případě stěžovatel H. s. R.-T. v době podání návrhu ze dne 16. 10. 2002 na změnu-rozšíření honitby existovalo, nebylo zrušeno a proto šlo o změnu (transformaci) honebního společenství, o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti a nikoliv o uznání nové honitby podle § 18 zákona o myslivosti. Na transformaci existujícího společenství se vztahovalo ustanovení § 69 zákona o myslivosti, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2002, jehož účelem bylo zajistit existujícím honebním společenstvím právní jistotu o rozsahu honitby, ale v jeho rámci mohlo eventuálně dojít i ke změně. Krajský soud správně poukázal i na to, že honební společenstva prošla transformací a že vydaná rozhodnutí o úpravě poměrů honiteb byla učiněna na základě aplikace kogentních ustanovení zákona o myslivosti, které normují transformaci v obecné poloze. Např. honitba Z. byla uvedena do souladu se zákonem o myslivosti již rozhodnutím Okresního úřadu České Budějovice, referátu životního prostředí ze dne 11. 12. 2002, č. j. 10091/2002-206 Zum. Daná rozhodnutí nejsou a ani nemohou být učiněna předmětem probíhajícího přezkumného řízení stran rozhodnutí týkajících se stěžovatele (jiného honebního společenstva) a je proto třeba vycházet ze skutečnosti, že uvedená společenstva existují a jejich právní poměry byly dány do souladu s platným zákonem o myslivosti. Krajský soud ve svém rozsudku tedy dal odpověď na otázky stěžovatele, které uplatnil v kasační stížnosti jako výtky.

Třeba ovšem dodat i následující: Podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti zůstávají honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003. Podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti se právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona, a zvolí orgány nejpozději do devíti měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace. Z citovaných přechodných ustanovení zákona o myslivosti vyplývá, že stávající honební společenstva, tj. honební společenstva vzniklá přede dnem účinnosti zákona o myslivosti (vzniklá podle zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti) nezanikají, nýbrž zůstávají zachována, a nejedná-li se o obory nebo samostatné bažantnice, pak musí splňovat podmínku minimální výměry honitby 500 ha. Právní povaha honebního společenstva se řídí zákonem o myslivosti ode dne jeho účinnosti, přičemž právní povahou je nutno rozumět existenci, změnu a zánik stávajících honebních společenstev. Stávajícímu honebnímu společenstvu je uložena povinnost přijmout stanovy, popřípadě je přizpůsobit zákonu o myslivosti, do 31. března 2003, jinak přímo ze zákona bez dalšího zanikají. Z uvedených přechodných ustanovení tedy vyplývá povinnost honebního společenstva uvést do souladu se zákonem své orgány a rovněž nezbytnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, a to k 31. 3. 2003. Jinou povinnost pro stávající honební společenstva z těchto ustanovení dovodit nelze.

Stěžovatel posléze namítl v kasační stížnosti i to, že se krajský soud chybně vypořádal s otázkou, zda žalobce F. K. byl či nebyl účastníkem řízení.

Z obsahu této námitky kasační stížnosti vyplývá, že si stěžovatel osvojuje námitku, jež se týká výlučně účastenství žalobce F. K., tedy institutu připínajícího se jen k osobě tohoto žalobce, který sám kasační stížnost nepodal, bez vlivu na postavení stěžovatele a jeho práva v tomto řízení. Pokud by žalobce F. K. byl dotčen tvrzenou nezákonností, mohl sám jako účastník řízení podat kasační stížnost. Ten však nepodáním kasační stížnosti dal jasně najevo svůj úmysl, tj. nepokračovat v soudním řízení. Stěžovatel pak za tohoto stavu nemůže ve vztahu k F. K. vystupovat jako „strážce zákonnosti“ či jako jeho zástupce a nahrazovat jeho projev vůle, protože mu takové postavení ze zákona nevyplývá. Nepodal-li proto F. K. sám kasační stížnost, v níž by namítal, že byl účastníkem správního řízení a že žaloba byla chybně pro nedostatek žalobní legitimace zamítnuta, nemohl tak za něho učinit stěžovatel, který dovozoval toliko to, že F. K. účastníkem řízení byl, aniž by se ho vyřešení této otázky přímo dotýkalo a vedlo ke zkrácení jeho práv. Toto pojetí přípustnosti kasační stížnosti stěžovatelem je v rozporu se smyslem ustanovení § 102 s. ř. s., podle něhož kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 7. 2004, č. j. 10 Ca 65/2004 - 35 není opodstatněná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se úspěšnému žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu